

آشنای غریبان – صفحه ۱۰۵

#تاریخ ادبیات:

قیصر امین پور صفحه‌ی ۱۵۶ کتاب درسی

#معنای لغات:

عواطف: جمع عاطفه، احساسات، محبت‌ها / پیوند: پیوستگی، اتصال / پهنه: گستره / نظم و نثر: شعر و نوشته / گسترده: فراوان / درنگ: صبر و توقف / خروشان: پُر سر و صدا / پریشان: آشفته / رخصت: اجازه / رویش: رویدن، رشد کردن / طراوت: شادابی / زین سبب: به این علت / اینک: اکنون / فصل: زمان، هنگام / غریبی: ناآشنا بودن، بیگانه بودن

#معنای شعر:

معنی بیت اول: چشمه‌های خروشان و موج‌های آشفته، با تو آشنا هستند.

معنی بیت دوم: تو برای انسان‌های تشنه‌ی معرفت، همانند آب، ارزشمند هستی که آن‌ها را سیراب می‌کند. حتی ریگ‌های بیابان هم ارزش تو را می‌دانند.

معنی بیت سوم: (ای امام رضا) نام تو اجازه‌ی رویدن و شادابی است؛ به این علت تمام گیاهان و قطره‌های باران تو را می‌شناسند. (گیاهان و قطره‌های باران شادابی خود را از تو گرفته‌اند).

معنی بیت چهارم: (ای امام رضا) تو همه‌ی انسان‌های خوب و شایسته‌ی این جهان را می‌شناسی و تمام شهیدان هم وجود پاک تو را درک کرده‌اند.

معنی بیت پنجم: ای امام خوب ما، اکنون زمان غریبی و تنهایی به پایان رسید و تو دیگر غریب نیستی؛ زیرا تمام انسان‌های غریب و بیگانه هم تو را می‌شناسند.

معنی بیت ششم: ای کاش، آن زمانی که از خراسان عبور می‌کردی من هم بودم و مانند مردم خراسان حضور تو را می‌دیدم و درک می‌کردم.

#آرایه‌ها:

بیت اول: چشمه‌ها می‌شناسند و موج‌ها می‌شناسند ← تشخیص / چشمه، خروشان و موج ← تناسب / تکرار «ش» ← واج آرایی / بیت دوم: پرسش تشنگی ← اضافه‌ی تشبیهی / مانند آب و جواب هستی ← تشبیه ([امام رضا (ع)] مشبه و آب و جواب ← مشبه‌به) / تشنگی و آب و بیابان ← تناسب / ریگ‌ها می‌شناسند ← تشخیص / بیت سوم: رویش و برگ، طراوت و باران ← تناسب / برگ و باران می‌شناسد ← تشخیص / بیت چهارم: گل: استعاره از انسان‌های پاک و خوب، شهدا / باغ ← استعاره از دنیا، ایران / بیت پنجم: خوب ← مجاز از امام رضا (ع) / فصل غریبی ← اضافه‌ی تشبیهی / سرآمدن ← کنایه از پایان یافتن / بیت ششم: کوچه‌های خراسان ← مجاز از مردم خراسان / کوچه‌های خراسان می‌شناسد ← تشخیص / بیت تلمیح دارد به سفر امام رضا (ع) به شهر نیشابور

#تکات دستوری:

خوانش ← خوان (بُن مضارع خواندن) + ش / ای خوب ← خوب ← صفت جانشین اسم

قالب شعر: غزل